

1

Trópusi madarak rebbentek szét, ahogy Drake egy régi, szétbarázdált ösvényre hajtott a terepjáróval. Gallyak törtek, indák szakadtak, de ő repesztett az esőerdőn át, nyomában gyilkosokkal, füle mellett fütyülő golyókkal, az anyósülésen egy csinos, de mogorva lánnyal. És rohadtul fáj a feje. Egy kézzel markolta a kormányt, mire a terepjáró balra csúszott, és a mogorva lány felsikított, de Drake-nek sikerült még visszairányítania a kocsit a csapásra, mielőtt belerohantak volna egy ledöntött fába.

Nathan Drake kezdte utálni a dzsungelt.

Belenézett a visszapillantó tükörbe, egyetlen másodperccel azelőtt, hogy egy golyó ripityára törte, ami miatt kénytelen volt megkockáztatni egy hátrapillantást a válla fölött. Három jármű üldözte, egy lomha teherautó, amely lemaradt, és két pont ugyanolyan, Jeep márkájú terepjáró, mint az övé, ami teljesen érthető volt, hiszen egymás mellett parkoltak, amikor elkötötte.

Bezárult körülöttük a dzsungel, ez a vad és kusza esőerdő, amelyet az ecuadoriak El Orientének neveztek – eléggé hétköznapi név ahhoz képest, hogy tele volt mindenféle halálos veszéllyel, mint például a begerjedt dél-amerikai drogbárók által alkalmazott kegyetlen gazemberekkel.

A keskeny ösvényen a három autó kénytelen volt besorolni egymás mögé, ami remek volt, hiszen így egyszerre csak az egyikről tudtak lövöldözni rá. A golyók leveleket szaggattak szét és ágakat törtek le, miközben a terepjáró fel-alá rázkódása összekoccantotta Drake fogsorát, aki igyekezett behúzni a fejét.

– Ezt nevezi maga mentőakciónak? – kiabálta a lány.

Drake rápillantott tágra nyílt szemére, formás szájára és fahéjszínű puha bőrére, és úgy döntött, hogy nem szereti a fahéjat. Csak elrontja egy jó sütemény ízét.

– Mi a fenéből gondolja, hogy ez egy mentőakció? – csattant fel. Ettől a lány kissé elsápadt, majd összevonta a szemöldökét.

– Hát talán abból, hogy most itt van és megment engem.

Drake felnevetett, de lelohadt a mosolya, ahogy hallotta a golyók csendülését a Jeep karosszériáján. A hátulra felerősített pótkerék kidurrant, de ez még mindig nagyságrendekkel elviselhetőbb volt, mintha azokat találták volna el, amelyeken gurult.

– Úgy néz ez ki, mintha meg akarnám *menteni*? – kérdezte. – Véletlenül hoztam magammal, édes.

Valójában nem volt ez teljesen véletlen. Drake behatolt abba az esőerdőben létesített táborba, ahol Ramón Valdez rendszeresen elbújt a világ szeme elől, hogy olyan félreeső helyről irányíthassa a drokartelljét, ahová senki sem akarna utána menni. *Mármint senki, akinek van egy csöpp esze*, gondolta magában Drake. Persze ez nem akadályozta meg abban, hogy három év alatt kétszer is Valdez nyomába eredjen.

Nem szerette az olyan melókat, amelyek nyilvánvaló lopással jártak, méghozzá pont a jelen pillanatban kibontakozó helyzet várható kimenetele miatt. De Ramón Valdezzel kivételt tett, mert korábban már jogosultságot szerzett arra a tárgyra, amelynek az ellopására felbérelték. Ugyanis nem most lopta el először.

A lány nem volt betervezve. Valdez hálósobájában találta összekötözve, és eredeti szándéka szerint ott is hagyta volna, ha nem véli úgy, hogy a lány erőfeszítései a szabadulásra esetleg arra utalnak, hogy nem önként ment bele a kötözős játékba. Ez jelentős mértékben bonyolította a dolgokat, mert a terve az időzítésen múlt. Pár pillanatig igyekezett meggyőzni magát, hogy nem bánná meg, ha mégis ott hagyná – hátha a küszködése csak Valdez szórakoztatására begyakorolt színjáték – ám tisztában volt vele, hogy ezzel csak becsapná önmagát. Drake tudta, hogy néz ki egy igazi fogoly.

– Egyébként is mit keresett odabent? – kérdezte, miközben jobbra rántotta a kormányt.

– Nyaraltam – vágta rá a lány keserűen, azzal a mekkora-egységfej-vagy hangvétellel, amelyet fiatal nők már igen korán képesek tökéletesre fejleszteni. – Miért, mit gondol?

– Az itt most nem igazán lényeges – válaszolta Drake.

Bal oldalt géppisztolysorozat tépte szét a fákat, az utolsó néhány golyó kicsipkázta a terepjáró oldalát és szétroncsolta az egyik farlámát. Egy arapapagáj reptében robbant fel, a golyók véres-tollas cafatokra szaggatták.

– Nem lenne jobb, ha a vezetésre koncentrálna? – vetette oda a lány. Pánik ült ki a szemébe, és igyekezett még mélyebbre süllyedni az ülésben. – Hogy lehet ilyen nyugodt?

– Á, ez nem nyugalom – Drake tekert egyet a volánon, hogy kikerüljön egy kidőlt fát. A terepjáró csaliton és gyökereken zötykölődött, majd végigsúrolta egy hatalmas kapokfa törzsét. – Ilyen akkor vagyok, ha halálra rémültem. Abból látszik, hogy elfehéredtek az ujjaim, az állkapcsom pedig annyira összeszorítom, hogy az már fáj.

A lány ránézett Drake kormányt tartó kezére. A férfi ujjai valóban fehérek lehettek, mert egy árnyalattal még jobban elsápadt.

– Elmondaná végre, hogy kicsoda? – követelte Drake.

– Tényleg nem az apám küldte? – kérdezte vissza a lány.

Csalódottsága pont annyira hatotta meg Drake-et, amennyire meg lehet hatni valakit, akit egy dzsungelben üldöznek, és meg akarnak ölni. Megpillantotta a hasadt farönköt, amire várt – az egyetlen jelet, amit egy ilyen helyen el lehet képzelni – és balra rántotta a kormányt, mire a terepjáró áttépett egy indafüggönyt, és egy autógumit ritkán, patákat annál gyakrabban tapasztalt ösvényen találta magát. A Jeep örülten pattogott. Drake úgy érezte, mindjárt szétesik körülötte az egész járgány, ő meg ott marad a vezetőülésen, kezében a volánnal.

– Sajnálom, kislány. Fogalmam sincs róla, miről beszél.

A lány felemelte az állát, hogy ha megkésve is, de elrejtse sorvadó reménykedését.

– A nevem Alex Munoz. Apám Guayaquil polgármestere. Felvette a városban a harcot a drogok ellen, és megvesztegethetetlen.

Büszkén beszélt róla, amit Drake nem is csodált. Ha egy nagyobb dél-amerikai város polgármestere szembeszáll a droggkartellekkel, az két dolgot jelenthet: vagy pokolian bátor, vagy futóbolond. Alexnek nem is kellett folytatnia a történetét. Szép lány, nem lehet több tizenkilencnél, összekötözve és betömött szájjal

fekszik egy drogbáró hálózobájában... Tűsz volt, egy tárgyalási taktika, és később minden bizonnyal ennél is rosszabb sors várt volna rá.

Hogyan bonyolódik bele ilyen helyzetekbe? merengett el Drake.

Valójában nem Alex Munoz tehetett arról, hogy éppen lőttek rá. Az persze igaz, hogy az ő kioldozása és kimenekítése a táborból okozta, hogy felfedezték a jelenlétét és kénytelen volt lelassítani, de a terve eleve kockázatos volt, márpedig Drake tapasztalatai szerint a kockázatos tervek mindig azzal végződtek, hogy lőttek rá – sőt néha el is találták.

– De ha nem a papám küldte, akkor kicsoda maga? – kérdezte Alex. Arcára visszatért a mogorva tekintet. – Mihez akar kezdeni velem?

Drake figyelmen kívül hagyta a második kérdést. Ha van valami, amit megtanult az évek során, az az, hogy ha az életedért menekülsz egy nővel az oldaladon, nem célszerű bevallani neki, hogy nincs terved.

– A nevem Drake. Nate Drake.

A lány nem mutatta jelét, hogy felismerte volna a James Bondos bemutatkozást.

– És mi ez az egész? – kérdezte Alex. – Mivel dühítette fel ennyire Valdezt?

Drake a hátsó ülés felé intett.

– Látja azt ott?

Alex odapillantott. A bot szigetelőszalaggal szorosan áttekert vászonba volt csomagolva. A vásznat a tábor túloldalán található mákültségvényen szerezte. A szigetelőszalagot ő hozta magával. Sikerkült Valdez dolgozószobájában kinyitnia a tárolót anélkül, hogy beindította volna a riasztót, becsomagolta és felcímkézte a botot, és éppen távozott volna, amikor bepillantott a hálóba, ahol meglátta a fahéjbőrű lányt. Minden utána következő marhaság pedig már történelem.

– Látom – mondta Alex.

– Hallott már a Hajnali Fogadóról?

– Most egy bárra gondol, vagy Pacariqtambóra, az eredet helyére? Vagy az elveszett kolóniára?

– Ismeri a történetet? – kérdezte Drake. Örült, hogy nem kell hosszasan magyarázkodnia. Már az is elég abszurd volt, hogy egyáltalán erről beszélgetnek, de úgy gondolta, még mindig jobb, mint ha a lány megint nekiáll sikítozni, hogy ne hagyja meghalni, vagy mint ha önmagában átkozódik, amiért egyáltalán eljött ide.

– Hát persze – húzta fel az orrát Alex. – Egyetemre járok.

Remek, gondolta Drake. Az egyetlen elkényeztetett kölyök az egész őserdőben, és pont itt ül mellettem.

Az inka mítoszok szerint Pacariqtambo annak a barlangnak a neve, amelyből az első emberek kiléptek a világba. A testvérek egyikét Ayar Mancónak hívták, akinek az aranybotja megmutatta, hol kell népének felépítenie az első inka várost. A legendák szerint megváltoztatta a nevét, és megalapította Cuzco városát, ahol testvéreivel együtt pusztá kézzel építette fel az első inka házakat. A környéken sokan tartották úgy, hogy a legenda valós történeten alapul, amiből fakadóan egy elveszett kolónia romjainak a felfedezése három évvel korábban komoly vitát váltott ki – egyesek úgy vélték, az eredeti inkák leszármazottainak a nyomára leltek, akiknek a felmenői egyenesen Ayar Mancóig vezethetők vissza. Egy helyi törzs tagjai azt állították, ők mindig is tudtak az elveszett kolónia létezéséről, és váltig erősködtek, hogy a rom nem más, mint maga Pacariqtambo. Szerintük Ayar Mancót elárulták a testvérei, minek utána ő a feleségével és a gyerekeivel együtt visszatért abba a barlangba, ahol született, és megalapította ezt a rejtett falut. Azóta is ádáz vita folyt a közbeszédben, hogy hol ér véget a valóság, hol kezdődik a mítosz.

– Három évvel ezelőtt Valdez felbérelt, hogy vezessek el egy csapatot Pacariqtambóba, és hozzak el onnan minden műtárgyat, amit csak találok. De valójában csak Ayar Manco aranybotjára fáj a foga. Miután elvittem neki, úgy döntött, fizetés helyett inkább megöl. Alig jutottam ki élve Ecuadorból.

Alex úgy nézett rá, mint egy őrültre.

– És akkor elhatározta, hogy visszalopja?

Drake elnevette magát.

– Elment az esze? Valdez magamfajta alakokat eszik reggelire. Nem, örültem, hogy megúsztam ép bőrrel. De a cuiqawák, az a

törzs, amely Ayar Mancótól származtatja magát, úgy véli, hogy mivel ők a legközelebbi rokonai, a bot őket illeti. Felbéreltek, hogy szerezzem vissza.

– És maga elvállalta? Azok után, hogy Valdez majdnem megölte?

– Valamiből élni kell – replikázott Drake. – Meg aztán Valdez felrúgta a megállapodásunkat. És ez nem szép dolog, ugye? Gondoltam, a legkevesebb, amit tehetek, hogy egy kicsit felbosszantom.

Rendesen meg kellett kapaszkodniuk, mert a terepjáró becsúszott egy patak medrébe, fröcskölve átkelt rajta, majd bőgő motorral és kipörgő kerekekkel kaptatott fel túloldalt. A fegyverek elhallgattak, és Drake egy pillanatig azt remélte, Valdez bérencei feladták az üldözést. Aztán az egyik terepjáró éppen mögöttük robbant ki az indák közül. Sejthette volna. Nem megy ez olyan könnyen.

– Hé! – kiáltott Drake, szeme sarkából Alex felé pillantva, miközben egy újabb sorozat valahol a balján csapódott a fák közé. – Gondolja, hogy az apja megjutalmaz, ha épségben hazaszállítom?

A lány rábámult.

– Azt mondta, ez nem egy mentőakció.

– Nem – válaszolta Drake – nem hinném, hogy mondtam volna ilyet. De ez egyébként is lényegtelen. Mármint, az, aki ténylegesen megmenti...

– De maga nem mentett meg engem! – kiabálta a lány, miközben egy golyó rípiyára törte az ő oldalán levő visszapillantó tükröt, üveg- és fémreszszekkel borítva el a haját.

– Hát – tűnődött Drake – még nem.

Megcélzott a terepjáróval egy túl szűknek látszó nyílást a fák között, amelyen mégis sikerült átjutniuk, és még maradt is pár centi mindkét oldalon. Alex káromkodva szidalmazta Drake-et, és a fejét védte, majd felnézve döbbenet tapasztalta, hogy nem ütköztek neki semminek, miközben Drake padlógázt adott és a Jeep kerekei nedves földdarabokat hánytak szerteszét. A fegyverropogás pár másodpercre ismét elhallgatott, és ahogy áthajtottak egy furcsán egyforma fák és indák övezte szakaszon, rájuk borult az esőerdő moraja, amely elnyomta a motorzajt is.

A terepjáró egy emelkedőhöz ért. Amikor a domb megdobta az autót, egy szívdobbanásnyi ideig szabadon pörögtek a kerekei, míg

aztán egy kisebb tisztáson landolt. Drake zsidbadó karral egyenesben tartotta a kormányt a göröngyös terepen, de elfogyott előttük az út. A tisztást áthatolhatatlan növényzet övezte, a fák sűrűn nőttek és egymáshoz hajoltak, mint holmi összeesküvők. Az egyetlen kivezető út az volt, ahonnan érkeztek, márpedig Valdez fegyveresei szorososan a nyomukban jártak.

– Uramisten, végünk van! – sikította Alex.

Drake teljes sebességgel hajtott a tisztás túlsó vége felé, a fák rohantak feléjük. Az utolsó másodpercben jobbra rántotta a kormányt és behúzta a kéziféket, amitől a terepjáró megperdült, majd reszketve megállt. A motor egyet még rúgott, majd lefulladt, a megterheléstől még forrón kattogott.

– Tegye fel a kezét! – mondta Drake.

Alex meghökkenően nézett rá.

– Micsoda?

Drake ledobta saját fegyverét a terepjáró padlójára, kimászott a kocsiból, és a megadás jeleként felemelte a karját.

– Ha nem akarja, hogy lelőjék, tegye fel a rohadt kezét!

Az első üldöző autó ekkor süvöltött be a tisztásra. Több lövés is dördült, de Drake elkezdte angolul és spanyolul is kiabálni, hogy megadja magát, és a kezét is még magasabbra nyújtotta, hogy lássák, komolyan gondolja. Ellépett a terepjárótól, mire végre Alex is felemelte a kezét és kiszállt, igyekezett a lehető legpontosabban utánozni a férfit. Eleredt a könnye.

Drake úgy gondolta, rossz ötlet most mosolyogni, de nehezére esett megőriznie a komolyságát. Ilyen hatással volt rá a félelem. Valdez biztos azt a parancsot adta az embereinek, hogy szerezzék vissza a lányt és Ayar Manco botját, az pedig átkozottul valószínűnek tűnt, hogy megadta a kilövési engedélyt arra a tolvajra, aki mindkettőt ellopta, nevezetesen őrá – de Drake úgy vélte, ha megadja magát, azzal összezavarja őket. Legalábbis remélhetőleg.

A második autónyi gyilkos épp akkor ért be a tisztásra, amikor az első durrogva megállt, vagy három méterre Drake-től. Minden fegyver őt és Alexet vette célba. A teherautó valahol lemaradt. Valamelyik kocsiban ott ül a főnök, az a rohadék, aki valamivel okosabb a többi rohadéknál, és a pillanatnyilag összezavarodott

gyilkosok megvárják, hogyan határoz. Ha Drake megadja magát, az azt jelenti, hogy élve kell visszavinni Valdezhez, vagy akkor is le kell lőniük?

Amíg ott vártak, a két üldöző Jeep utasai kiszálltak, mindenki egyszerre üvöltözött, és kört alkottak Drake és a síró lány körül, aki látszólag nem értette meg, hogy őt élve akarják elfogni, hiszen csak így lehet megőrizni a túsز értékét. De lehet, hogy épp ezért sír, gondolta Drake. Talán jobban fél attól, hogy élve fogják el, mint a haláltól.

Vagy csak melodrámába képzeled magadat, gondolta. A gyilkosok a fegyvereik csövével gesztikuláltak és spanyolul kiabáltak Drake-nek, hogy térdeljen le. Engedelmeskedett, ahogy Alex is, bár őt nem kérte senki. A második terepjáró hátuljáról kiugrott egy alacsony, vékony és halálos kinézetű alak, akinek a bajszatát mintha filctollal rajzolták volna meg, és egyből Drake felé indult. A fegyverét lelógatta maga mellett, mintha meg akarná lepni őket, pedig mindenki őt figyelte várakozásteljesen. Hát akkor ez a fickó lesz az. Drake várta, mikor adja ki a tűzparancsot.